

Priča stare česme

Svaki kamen mog zavičaja ljubomorno u sebi krije po jednu neispričanu priču. Moć pričanja je čudesna. U stanju je da uzdigne iz praha i pepela zaboravljene likove, da oživi i kamen i kap vode koja je otišla u nepovrat. Sve da pretvori u priču. Priču koju treba oteti od tame zaborava i oživjeti snagom svoje ljubavi. Volim svaki kamen svoga grada, svaku stopu ovog prelijepog šehera, njegove čarobne zvuke i mirise.

Sklopim oči i mislima odlutam u neko prošlo vrijeme, u doba kada se drugačije mislilo i živjelo...

Halimača me prima u svoj zagrljaj.

Česma žubori stoljećima i svaka dragocjena kapljica kristalno čiste vode šapuće tajnu, do sada neispričanu, neotkrivenu.

Zovem se Halima ,blaga , strpljiva. Imam dvije sestre Altunu i Hadžeru. Naš otac, paša,dobar je i bogat čovjek. Mnogo nas voli i pazi. Ne znam da li duboke bore koje se ukažu na njegovom milom licu odaju tugu i žaljenje što jedna od nas nije sin. Nikada nećemo saznati, niti će on to kada pokazati. Poklanja nam neizmjernu ljubav i pažnju. Ponosan je što je naš otac i mi što smo njegove kćeri. I ovdje u ovoj čaršiji svi nas vole, ukazuju nam poštovanje. Nazivaju nas hurijama dženetskim, ljepoticama. Samo kao da nas se svi plaše.

Otac je zabrinut za nas. Znam to jer sam čula kada je razgovarao sa majkom. Mislim da želi da nas uda, da budemo sretni. Brine jer nijedna od nas nema prosca. Još niko nije zakucao na pašina vrata s namjerom da od njega zatraži ni Altuninu, ni Hadžerinu, a ni moju ruku. Ja sam najmlađa. Ja sam blaga, strpljiva.

Moje sestre su divne , baš kako u čaršiji govore ,prave ljepotice, hurije. Stvorene samo za saraje u Stambolu. Altuna , draga, ima najljepši osmeh, blistaviji od sunca. I isto tako toplo i veliko srce. A moja seka Hadžera. Ona je poput meleka. Mirna i tiha, oči joj svijetle kao zvijezde, a u kosu kao da je zadjenula mjesec.

Mnogo volim svoje sestre i sve sa njima dijelim. Ali... imam jednu tajnu, nju ne mogu reći ni Altuni, ni Hadžeri. Plašim se neće razumjeti ili će se uvrijediti. Ipak sam ja najmlađa.

Svoje srce sam poklonila jednom mladiću. Voli i on mene, moj Almas,dragocjeni, blistavi, moj dragi kamen. Moj voljeni ljepši je od sunca i mjeseca. Tajno se sastajemo jer je naša ljubav osuđena na čekanje. Jer sam ja Halima, Strpljiva . Najmlađa pašina kći.

U duši mi tinja užareni kamen. Peče i gori ovo moje mlado srce. Moj Dragocjeni odlazi na zapovjed sultana. Odlazi i ko zna da li će se vratiti moj gazija. Tajna mi pritiska srce, nagriza dušu. Plašim se. Strijepim. Osjećam potrebu da kažem Altuni ili Hadžeri, a opet ne želim da povrijedim njihova osjećanja. Nek se moj dragi vrati pa ćemo objelodaniti našu ljubav. Ne vjerujem da u srcima mojih sestara ima mjesta za zavist i ljubomoru. Šta će reći moj otac? Ipak sam ja najmlađa. Moram čekati.

Tamne noći ispunjene su suzama, jecajima. Almas ne dolazi, ne piše. Obuzimaju me crne slutnje, pritiskaju moju dušu poput teških snjegova na vrhu Rogozne. Svakog dana čekam na istom mjestu, na ispucalu žednu zemju padaju moje suze kao biseri.

Ovdje ću dati da se podigne česma. Nek koristi mom narodu. Nek bude spomen moje tajne ljubavi velike poput okeana, al opet neostvarene. Žedni nek se napoje, umorni nek se okrijepe vodom čistom kao što je čisto moje srce, kao što su iskrene moje suze.

Ja, Halima, Strpljiva , Blaga, podižem spomen svojoj ljubavi.

Amina Salihović